

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **J. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2014, č. j. 11133-2/DS/2014/Er, **t a k t o**:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

- I. **Rozhodnutí žalovaného, popis skutkového stavu projednávané věci, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu**

[1] Rozhodnutím ze dne 23.7.2014, č.j. 11133-2/DS/2014/Er, Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Magistrátu města Hradec Králové (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 6.6.2014, č.j. P/3333/2013/OS1/DvP. Tímto rozhodnutím uznal prvostupňový správní orgán žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 19. 10. 2013 v 9:45 hodin, na přesně specifikovaném místě, jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla tovární značky Fiat Punto 60 SX (dále „Fiat“), registrační značky 3H8 5692, byly na pozemních

komunikacích dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Za toto jednání byla žalobkyni podle § 125f odst. 3. zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč.

[2] Tomuto závěru předcházela níže popsaná situace. Dne 19. 10. 2013 od 9:00 hodin prováděla hlídka Městské policie Hradec Králové kontrolu parkování vozidel v oblasti Labská kotlina v Hradci Králové. Tato oblast je u každého vjezdu z ulice V Lipkách opatřena svislou dopravní značkou IP 26a (Obytná zóna), s dodatkovou tabulkou E 12, s textem „Stání pouze s platnou parkovací kartou PO – Pá 8:00 hodin, SO 8:00 – 16:00 hodin“. V 9:45 policisté zjistili, že v označené zóně, před domem čp. 991, stojí výše označené vozidlo bez parkovací karty. Pořídili proto fotodokumentaci a na vozidlo nasadili blokovací zařízení.

[3] Téhož dne ve 22:24 hodin byla přijata kompetentním pracovníkem městské policie žádost o tzv. „odblokování“ vozidla. Hlídka ve složení str. L. a str. U. po dostavení se na místo samé ověřila na základě řidičského a občanského průkazu totožnost muže, který o odblokování vozidla požádal. Jednalo se o pana J. K. Po identifikaci mu bylo sděleno podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu – parkování bez parkovací karty. Jmenovaný byl poučen o svých právech, včetně možnosti odepřít podání vysvětlení. Policejní hlídce toliko oznámil, že vozidlo na zjištěném místě nezaparkoval. V úředním záznamu, který o tomto incidentu policie sepsala, je mimo jiné uvedeno, že v evidenci přestupků Městské policie Hradec Králové je pan K. registrován v šesti případech parkování vozidla v Labské kotlině. Pokud byl přestupek řešen domluvou, tak vozidlo parkoval pan Kühn. Poslední dva zjištěné přestupky téhož druhu již byly předány do správního řízení. Vozidlo bylo následně ve 22:50 hodin odblokováno. Uvedené skutečnosti jsou obsaženy v „Úředním záznamu“ sepsaném dne 19. 10. 2013, dále v „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku/jiného správního deliktu“ z téhož data.

[4] Z údajů obsažených v kartě vozidla registrační značky 3H8 5692 byla jako jeho provozovatelka od 18. 8. 2008 zjištěna paní J. K. Poté správní orgán zaslal provozovateli vozidla „Výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu“ (dále jen „Výzva“). Obsahem Výzvy byl popis zjištěného skutkového stavu, včetně odkazu na ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který dosud neustanovený řidič porušil tím, že na místě označeném a vyhrazeném pro držitele parkovacích karet parkoval, aniž by vozidlo předmětnou kartou označil, čímž porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích vykazující znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Součástí Výzvy bylo rovněž poučení o možnosti označit totožnost řidiče v době spáchání přestupku.

[5] Žalobkyně zareagovala dopisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 3. 12. 2013, ve kterém sdělila, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil pan P. K. Nabídla dále osobní součinnost při řešení projednávané věci a rovněž upozornila, že pro případ zahájení řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla udělila plnou moc pro zastupování společnosti FLEET Control, s.r.o., se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1.

[6] Správní orgán I. stupně doložil do spisu dvě kopie doručenek písemností, které byly adresovány P. K. v souladu s jím dříve uvedenou adresou pro doručování na

Kanárské ostrovy, konkrétně na ostrov Tenerife. Tím dokladoval, že na této adrese uvedená osoba písemnosti nepřebírá, jak je ostatně známo i krajskému soudu z jeho dosavadní úřední činnosti, jak bude dále uvedeno. S datem 15. 1. 2014 vydal správní orgán I. stupně Příkaz, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že „*jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby byly při použití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž přesně nezjištěný řidič nejdéle dne 19. 10. 2013 v 9:45 hod. jako řidič vozidla zn. Fiat, rz 3H8 5692 s tímto parkoval (stál) v Hradci Králové, v ul. Labská Kotlina na parkovišti pro držitele platných parkovacích karet, aniž by vozidlo takovouto kartou označil. Tím nerespektoval dopravní značení IP26a s dodatkovou tab. E14 s nápisem stání pouze s platnou parkovací kartou Po-Pá 6-18hod., So 8-16hod.*“ Žalobkyně jako provozovatelka vozidla, kterým byl spáchán přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, porušila ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, a proto jí byla uložena pokuta a povinnost nahradit náklady správního řízení (viz. bod [1]). V odůvodnění Příkazu objasnil správní orgán I. stupně důvody, pro které považoval označení P. K. jako řidiče za účelové a obstrukční s tím, že uvedená osoba je cíleně označována i v celé řadě dalších řízení vedených před správními orgány, děje se tak v různých městech v rámci celé České republiky, a proto je sdělení provozovatelky (žalobkyně) vysoce nepravděpodobné. Navíc je správnímu orgánu z jeho úřední činnosti známo, že osobě P. K. se nedaří doručovat, neboť žádné písemnosti nepřebírá.

[8] Na včasný odpor podaný zmocněncem žalobkyně (poté, kdy byla předložena řádná plná moc k zastupování), reagoval správní orgán I. stupně oznámením o ukončení dokazování a poučením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, to vše s odkazem na ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Oznámení bylo doručeno zmocněnci žalobkyně do datové schránky, do které se přihlásila oprávněná osoba. Na termín předvolání se nikdo nedostavil, nicméně zmocněnec žalobkyně v podání ze dne 21. 2. 2014 navrhl řízení o správním deliktu zastavit, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho zahájení. Věc měla být řešena jako přestupek s řidičem vozidla označeným žalobkyní. Poté jsou ve spise založeny další dvě kopie neúspěšně doručovaných písemností označenému řidiči K., tentokrát na adresu uvedenou žalobkyní v reakci na vydanou Výzvu.

[9] Dne 4. 3. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí obsahově prakticky shodné s Příkazem popsáním v bodu [6]. V rozhodnutí na straně třetí vysvětluje správní orgán důvody, pro které nebylo doručováno předvolání k podání vysvětlení P. K., kterého žalobkyně označila za řidiče vozidla (jedná se o osobu nekontaktní, jak vyplývá z předchozích řízení a zkušeností správního orgánu, a to včetně odkazu na konkrétní nedoručené písemnosti týkající se jiných případů projednávaných tímtož správním orgánem).

[10] Žalobkyně napadla rozhodnutí tzv. „blanketním“ odvoláním, k jehož řádnému doplnění byla v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyzvána prostřednictvím svého zmocněnce. Ve stručně doplněném odvolání žalobkyně zopakovala, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s P. K., který vozidlo řídil. V odvolání jsou rovněž zmíněny

zdravotní důvody, pro které byl P. K. nucen vozidlo zastavit na nejbližším možném místě. Konečně namítla, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání.

[11] Napadené rozhodnutí žalovaný dne 23. 4. 2014 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Vytknul mu, že žalobkyně označila konkrétní osobu řidiče, a proto bylo jeho povinností vyzvat P. K. k podání vysvětlení. Správní orgán I. stupně následně tento pokyn respektoval, když P. K. předvolal k podání vysvětlení na den 21. 5. 2014. Předvolání mu doručoval na dvě, v té době známé adresy..., tedy, dále pak na adresu.... Obě předvolání byla v úložné době nevyzvednuta, správní orgán je považoval za doručené tzv. „fikcí“. Na termín předvolání se Petr Kocourek nedostavil, a proto bylo řízení dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „přestupkový zákon“, „zákon o přestupcích“), odloženo (**správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě**), aniž by proti němu bylo zahájeno řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Správní orgán I. stupně tedy doručil zmocněnci žalobkyně oznámení o ukončení dokazování a možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a to v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Na oznámený termín se opět nikdo nedostavil.

[12] Poté správní orgán I. stupně o věci opětovně rozhodl s datem 6. 6. 2014. Obsah i odůvodnění rozhodnutí je s přihlédnutím k nekontaktnosti žalobkyně označeného řidiče prakticky shodný s rozhodnutím vydaným dne 4. 3. 2014. Rovněž toto druhé rozhodnutí bylo napadeno „blanketním“ odvoláním, a proto následovala výzva k jeho doplnění. V doplnění s datem 13. 6. 2014 jsou uplatněny stejné námitky, které jsou již zaznamenány pod bodem [10].

[13] O podaném odvolání rozhodl odvolací orgán, tedy žalovaný, zamítavě. Popsal v něm zjištěný skutkový stav včetně námitek uplatněných v doplněném odvolání. Vyslovil přesvědčení, že žalobkyně nebyla krácena na svých právech tím, že ve věci nebylo nařízeno jednání, neboť takováto povinnost správní orgány nestíhá s odkazem na ust. § 49 odst. 1 správního řádu. Zdůraznil, že nelze zaměňovat řízení o správním deliktu s řízením o přestupcích, kde je naopak povinnost nařídit jednání zákonem přímo uložena. Připomněl, že osoba P. K., označená žalobkyní jako řidič vozidla, byla vyzvána správním orgánem I. stupně k podání vysvětlení, avšak marně. Stejně tak byl zmocněnec žalobkyně opakovaně vyzván k možnosti seznámit se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí, a přesto této možnosti nevyužil, právě tak v tomto směru zůstala nečinná žalobkyně. Žalovaný odkázal na aktuální právní úpravu řízení týkajícího se správních deliktů provozovatele motorového vozidla s tím, že bylo postupováno v intencích zákona, a proto neshledal odvolání důvodným. Za logickou a řádně odůvodněnou považoval rovněž tu část rozhodnutí, která se zabývala druhem a výší uloženého trestu.

[14] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, přičemž namítala jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Vyslovila přesvědčení, že pasivitu P. K., kterého označila jako řidiče vozidla, nelze přičítat k její tíži. Správní orgán I. stupně se nesnažil osobu řidiče donutit k podání vysvětlení uložením pořádkové pokuty, stejně tak mohl předvolat žalobkyni jako provozovatelku vozidla k podání vysvětlení, přičemž ta by údajně předložila celou řadu důkazů svědčících o tom, že vozidlo skutečně řídil P. K. Dále je odvolání poněkud chaotické, neboť se v něm

odkazuje na tvrzení, že „žalobce měl s M. P. uzavřenou smlouvu o zapůjčení vozidla s ověřeným podpisem, M. P. byl veden v knize jízd, případně existuje záznam z kamery umístěné na palubní desce, která snímá též interiér vozu.“ Lze usoudit, že tato část žalobních námitek přináleží jinému případu, neboť o skutečnostech v námitce obsažených není ve správním spise žádná zmínka. Stejně tak v tomto duchu po celou dobu řízení před správními orgány žalobkyně neargumentovala. Dále namítla, že není povinností, aby držitelé parkovací karty společnosti ISP a.s. byli nuceni umístit tuto kartu v interiéru vozidla viditelně. Z toho vyplývá, že nebylo prokázáno, že by řidič nebyl držitelem této karty, pouze nedoložil, že by držitelem karty byl. Žalovaný tak měl zjišťovat u společnosti ISP a.s., zda-li je řidič či provozovatel, tedy žalobkyně, držitelem této karty. Pokud by správní orgán nařídil ve věci ústní jednání a žalobkyni předvolal, což je další žalobní námitka, mohl tak od žalobkyně zjistit, zda-li je či není držitelkou oprávnění k parkování na vyhrazeném místě. V tomto směru se nepochybně jednalo o nedostatečně zjištěný skutkový stav, a proto bylo rovněž neoprávněně zahájeno řízení o správním deliktu.

[13] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7. 1. 2015. Provedl rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, zopakoval zjištěný a doložený skutkový stav věci. Zdůraznil, že se osobu označenou jako řidič a potencionální pachatel zjištěného přestupku, pokusil správní orgán I. stupně kontaktovat, avšak bezvysledně. Jednání ve věci nebylo nařízeno s odkazem na ust. § 49 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně měla možnost vyjádřit své stanovisko k věci, neboť její zmocněnec byl ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu obeznámen s ukončením dokazování a s možností seznámit se se spisovým materiálem. Konečně pak výrok rozhodnutí považoval žalovaný za dostatečně konkrétní a srozumitelný. Je v něm popsáno, které zákonné ustanovení žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla porušila s odkazem na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu. V zásadě ve vyjádření vycházel z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na jeho správnosti setrval a navrhl zamítnutí žaloby.

II. Skutková zjištění, právní úprava, hodnocení krajského soudu

[14] O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“), neboť žalobkyně a žalovaný s tímto postupem souhlasili. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. Soud si u žalovaného vyžádal správní spisy a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] Z předloženého správního spisu soud ověřil, že řízení před správními orgány proběhlo způsobem podrobně popsáním v části I. tohoto rozhodnutí, a proto na ně krajský soud pro stručnost odkazuje.

[16] Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[17] Krajský soud si již může dovolit, s ohledem na zkušenosti nabyté v jeho rozhodovací praxi, učinit následující úvahu. Žalobkyně označila zcela záměrně a účelově jako osobu řidiče P. K., který v této pozici vystupuje v řadě dalších řízení (nejenom u nadepsaného soudu), event. vystupuje přímo jako zmocněnec konkrétních žalobců v případech přestupků či správních deliktů. Tento zmocněnec, (resp. zmocněnci, jejichž jména se v řízení o přestupcích či správních deliktech pravidelně opakují, např. M. V., K. S. apod.), volí v otázkách způsobu doručování a zastupování účastníků různé procesní strategie (např. žádosti o doručování na určitou e-mailovou adresu, kterou v průběhu řízení před správním orgánem záměrně matoucím podáním změní, neodesláním potvrzení o obdržení písemnosti s námitkou, že nebyla odeslána z elektronické podatelny správního orgánu, event. že nebyla odeslána vůbec, apod.), jejichž smyslem je zmást správní orgán a docílit těmito obstrukcemi promlčení přestupku event. správního deliktu. Je pochopitelné, že správním orgánům, a stejně tak krajským soudům, po nějakou dobu trvalo, nežli popsanou „taktiku“ rozklíčovaly. S takovými případy se setkal nadepsaný krajský soud např. ve věcech vedených pod sp. zn. 28A 8/2014, dále ve věcech projednaných u téhož soudu, pobočka Pardubice, pod sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014. Není rovněž jistě náhodou, že žaloby následně podává v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát.

[18] Ve věci řešené Krajským soudem v Hradci Králové – pobočka Pardubice, tento krajský soud v rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52 A 87/2013-39, dospěl k závěru o zneužití práva zmocněncem P. K., který sdělil jako doručovací adresu v přestupkovém řízení správnímu orgánu v (když adresu na T. a ještě v P. si nechal zapsat jako doručovací adresu v Centrální evidenci obyvatel, aby pak mohl tyto adresy účelově s obstrukčními cíli využívat ve správních řízeních), přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 26.1.2015, č.j. 8As 109/2014-70. Obdobnou procesní strategii zvolil P. K., byť tentokrát označený jako řidič, i v této konkrétní věci. Závěry Nejvyššího správního soudu lze nepochybně aplikovat i na nyní soudem projednávaný případ, neboť procesní strategie žalobkyně, jí zvoleného zmocněnce a označeného řidiče spáchaného přestupku je obdobná.

[19] K otázce procesních obstrukcí, jejichž důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva, se vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 18.8.2005, č.j. 2Afs 202/2004-43, v němž uvedl: „*Nejvyšší správní soud především uvádí, že orgány aplikující právo, mezi nimiž zaujímají dominantní pozici nezávislé soudy, musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Právní normativní systém totiž představuje toliko jeden ze způsobů řešení společenských konfliktů,*

*který nelze od ostatních systémů zcela vydělit (a nebylo by to ostatně ani smysluplné) a proto také při myšlenkových postupech v oblasti práva nelze abstrahovat od obecně platných pravidel a představ. V daném případě, kdy se spornou jeví otázka výkladu institutu doručování daňových rozhodnutí, z této vstupní obecné úvahy konkrétně plyne, že právní výklad prováděný k tomu specializovanými orgány nemá vést k praktickým důsledkům, jež se zásadně odlišují od běžného vnímání tohoto institutu ve společnosti. Jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými (v daném případě) vrchnostenským orgánem. **Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.***

[20] K otázce zvolené procesní taktiky, a s ní souvisejících obstrukcí používaných některými žalobci, se rovněž vyjádřil Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice, ve svém rozsudku ze dne 8.4.2015, č.j. 52A 57/2014-57, v němž uvedl následující: **„Avšak ne vždy se jedná pouze o právně relevantní postup umožňující „taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně k dispozici obviněného“** (srov. nález Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III.ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto **určené lhůtě** musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto **objektivní lhůty** – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i **jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce**, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují **již mimoprocesní cíle** (výše uvedené závěry obsahuje judikatura - srov. **rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).**“

[21] Krajský soud podotýká, že se neodklonil od svého, již dříve v předchozích rozhodnutích inzerovaného, závěru, který vychází z premisy, že rovněž v případech správních deliktů provozovatele vozidla je nezbytné nařídit, míněno před správním orgánem, jednání (viz např. rozsudek nadepsaného soudu sp. zn. 30A 55/2014, sp. zn. 30A 56/2014 event. sp.zn. 30 63/2014). V daném případě, s přihlédnutím

k postoji žalobkyně soudem výše popsanému, ovšem dospěl k závěru, že absence ústního jednání nevedla k porušení práv žalobkyně, případně její práva nějakým zásadním způsobem neomezila. Žalobkyni byl dán v průběhu řízení před správními orgány dostatek prostoru k tomu, aby objasnila své námitky a označila důkazy, které dle jejího mínění měly být provedeny, neboť by hovořily v její prospěch. Jedinou spornou otázkou byla námitka nastíněná žalobkyní poprvé až v podané žalobě, tedy námitka týkající se faktického „držení“ parkovací karty, a to ať již samotnou žalobkyní, tak event. osobou jí označeného řidiče, pana P. K.

[22] V projednávané věci vyhodnotil krajský soud obranu žalobkyně jako účelovou a obstrukční taktiku, která je vedena snahou oddálit potrestání za správní delikt event. se trestu vyhnout. Pokud byla držitelkou parkovací karty sama žalobkyně, nebylo nic jednoduššího, nežli ji předložit správnímu orgánu I. stupně bezprostředně poté, kdy jí byla doručena Výzva ze dne 18. 11. 2013 k zaplacení určené částky. Již v tento moment byla žalobkyně obeznámena se skutkovým stavem zjištěným policií, který spočíval v tom, že dosud neustanovený řidič vozidla, kterého je provozovatelkou, porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (konkrétně parkování na parkovišti pro držitele platných parkovacích karet bez označení zaparkovaného vozidla touto kartou). Popsané jednání vykazovalo znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Pokud snad měl být držitelem parkovací karty P. K., bylo jistě v zájmu žalobkyně, s přihlédnutím k vývoji případu, tuto osobu, které dle sdělení vozidlo zapůjčila, kontaktovat a pokusit se sporný případ ve svém vlastním zájmu vyřešit. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu totiž provozovateli vozidla výslovně ukládá, **aby zajistil, že při jeho užití na pozemní komunikaci budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.** Je tedy na rozhodnutí samotného provozovatele vozidla, jaké osobě dá, u vědomí citovaného ustanovení zákona, důvěru.

[23] Námitka žalobkyně, že měla být předvolána k ústnímu jednání, kde měl správní orgán zjišťovat, zda snad ona sama je či není držitelkou oprávnění k parkování na předmětném vyhrazeném parkovišti, považuje soud z důvodů výše uvedených za poněkud úsměvnou. Krajský soud si je vědom, že úřední záznam sepsaný policisty nemůže sloužit sám o sobě jako důkaz. Nicméně v kontextu projednávaného případu soud nemohl přehlédnout v závěru textu úředního záznamu příčiněnou poznámku týkající se osoby, která požádala o „odblokování“ vozidla. Jednalo se o J. K., s nímž byl opakovaně stejný „prohřešek“ (parkování na vyhrazeném místě bez parkovací karty) policisty řešen domluvou. V těchto situacích jmenovaný nespороval, že na místě zaparkoval on sám. Teprve když se policisté zjevně rozhodli řešit opakovaně zjištěný přestupek pokutou, nastaly problémy. Stejně tak není jistě náhodou, že J. K., který požádal o odblokování vozidla, má trvalé bydliště právě v místě, kde bylo parkování vozidla provozované žalobkyní s jeho osobou opakovaně řešeno, jak již výše uvedeno. Rovněž o věrohodnosti žalobkyní poskytnutého údaje o osobě řidiče má krajský soud důvodné pochybnosti, které pramení z poznatků získaných v průběhu jeho rozhodovací činnosti v případech, které byly v tomto rozhodnutí zmíněny, a ve kterých figuruje P. K., a to ať již jako zmocněnec účastníků v průběhu řízení před správními orgány, tak i jako jimi označený řidič, tedy pachatel zjištěných přestupků. Takto ucelený řetězec logicky navazujících skutečností nemohl svědčit o pravdivosti, a tedy ve prospěch, námitek žalobkyně.

[24] Krajský soud uzavírá, že závěry žalovaného obsažené v přezkoumávaném rozhodnutí lze akceptovat jako správné, souladné se zákonem a dostatečně přesvědčivě odůvodněné. Žalobu neshledal důvodnou, a proto ji zamítnul s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 21. září 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu